

Prelatovo pismo (julij 2008)

"Kaj naj naredim, Gospod?"
Prelat je vzel to vprašanje iz spisov svetega Pavla in nas vabi, naj o njem razmišljamo v naši molitvi, obenem pa naj bomo Bogu vedno na razpolago.

25. Jul. 2008

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ob pisanju teh vrstic sem v srcu začutil močno željo, da se Bogu zahvalim za vso dobroto, ki nam jo

izkazuje. Ponovno smo 26. junija lahko videli, kako se pobožnost do svetega Jožefmarija širi po vsem svetu. V številnih državah smo se ob tem prazniku spominjali našega Očeta in v mnogih mestih je bila ta dan njemu v čast darovana sveta maša. S tem je duhovnost Opus Dei dosegla več ljudi, nova okolja ter kristjanom pomagala najti in ljubiti Boga v vsakdanjih dogodkih njihovega bivanja.

Poleg tega nam je Gospod ravno na ta dan še na prav poseben način izkazal svojo ljubezen: na sodišču vikariata v Rimu se je zaključil preiskovalni postopek za kanonizacijo našega predragega don Álvaro. Ko se bo v nekaj tednih končalo zasedanje sodišča prelature, bodo ustrezni dokumenti poslani na Kongregacijo za zadeve svetnikov. Ko bo potrjena veljavnost procesov, se bo začel nov postopek: pisanje dokumenta *positio* o življenju in junaških krepostih

prvega naslednika našega Očeta. Že sedaj vas prosim, da vneto molimo, da bodo vsa ta prizadevanja pripeljala do srečnega zaključka: pomagalo nam bo, da bomo zvesto in od blizu sledili svetemu Jožefmariju, kakor mu je vedno sledil don Álvaro.

Dne 28. junija, na predvečer slovesnega praznika svetih Petra in Pavla, je Benedikt XVI. naznanil začetek *Pavlovega leta*, da bi z njim proslavili dvatisočletnico apostolovega rojstva. Da bi sledili željam svetega očeta, si bomo prizadevali bolje spoznati Pavlovo življenje in doktrino ter slediti njegovemu zgledu. Videl sem, s kakšnim neizmernim veseljem je naš Oče razmišljal o duhu Pavlove trajne spreobrnitve; tako si je tudi sam želel iskati Kristusa.

Sveti Janez Zlatousti, ki je apostola zelo občudoval in mu bil vdan, je o njegovi izjemni osebnosti napisal

hvalnico, ki nam je lahko v veliko pomoč. Ta cerkveni oče in učitelj je dejal, da »se ne moti tisti, ki Pavlovo dušo imenuje travnik kreposti in duhovni raj, saj je v njem cvetela milost, obenem pa je imel modrost duše, vredne milosti. In resnično se je, potem ko je postal izbrana posoda in se temu primerno očistil, vanj v obilju izlil dar Svetega Duha. Tam so se za nas rodile prečudovite reke; ne samo štiri, kolikor je bilo izvirov raja (prim. 1 Mz 2, 10—14), ampak veliko več. Te reke tečejo vsak dan, a ne namakajo zemlje, ampak duše ljudi in jih spodbujajo, naj obrodijo sad kreposti« [1].

Vabim vas, da danes razmišljamo, kako se je Savel odzval na klic. Bil je goreč jud in je zvesto spoštoval Mojzesovo postavo. Zato je — kakor se sam spominja — *zagrizeno preganjal božjo Cerkev in jo skušal uničiti in je po svoji strastni vnemi za očetna izročila v judovstvu prekašal*

mnoge sovrstnike in rojake [2]. Ko pa se je namenil v Damask, ga je dosegel Kristus Jezus [3]. Prikazal se mu je vstali Kristus, ga poklical po imenu in mu razkril svoje načrte: da kot posoda, ki si jo je sam izbral — kot je sam Gospod razodel Hananiju — ponese njegovo ime pred pogane [4]. Ali pogosto premišljuješ o tem, da je poiskal tudi vsakega izmed nas oziroma, da nas Jezus Kristus išče vsak dan in nam naroča iskreno spreobrnjenje k svetosti?

Medtem ko sveti Luka dogodek popisuje z najmanjšimi podrobnostmi — pravi sveti oče— (...), pa sam v svojih pismih preide k bistvu in ne govori o enem samem videnju (prim. 1 Kor 9, 1), ampak tudi o razsvetljenju (prim. 2 Kor 4, 6) in zlasti o razodetju in klicu (...). Dejansko sam sebe označi z besedami »poklican za apostola« (prim. Rim 1, 1; 1 Kor 1, 1) ali »po Božji volji apostol« (prim. 2 Kor 1, 1; Ef 1, 1; Kol 1,1), da bi

poudaril, da njegovo spreobrnjenje ni bilo posledica globokih razmišljanj, ampak plod božjega posredovanja, nepredvidljive božje milosti [5].

Večkrat se zahvalimo za klic krščanstva in za to, da dejansko vemo, kako ta klic živeti v skladu z duhom Opus Dei. Te hvaležnosti pa ne izkazujemo le z besedami, ampak tudi z dejanji. V veliko pomoč nam bo dnevno branje Svetega pisma in razmišljanje o njem; po njem Jezus Kristus na osebni način nagovarja ženske in moške, kakor je nagovarjal ljudi, ki jih je srečeval na svoji zemeljski poti. **To, kar je zapisano tam,** — je zapisal sv. Jožefmarija — **(...) moraš ne samo poznati, ampak tudi živeti. Vse, vsaka podrobnost, je zapisana z izjemno potankostjo, da bi jo utelesil v konkretnih dejanjih tvojega bivanja.**

— Gospod je nas, katoličane, pozval, naj mu sledimo od blizu; v tem

svetem besedilu lahko najdeš Jezusovo življenje, a najti moraš tudi lastno življenje. Tudi ti se boš naučil vprašati kakor apostol, poln ljubezni: »Gospod, kaj hočeš, da storim?...« — Božjo voljo! se bo v odločnem tonu zaslišalo v tvoji duši. Torej, vsak dan vzemi v roke Sveto pismo in ga beri ter živi po njem kot po postavi. — Tako so delali svetniki [6].

S kakšno ljubeznijo, kako vestno bereš Sveto pismo, kaj se naučiš ob branju Svetega pisma? Ali kdaj pomisliš, da je te besede Gospod namenil tebi? Ali priporočaš tovrsten način spoznavanja in pogovora z Jezusom Kristusom drugim?

Božja volja se vsakemu posamezniku kaže drugače. Poleg navdihov, ki jih Gospod polaga neposredno v duše, se pusti spoznavati pri liturgiji, poslušanju pridige, pri duhovnem vodstvu, v vsakdanjiku vsakega posameznika. Z dobrim zgledom

drugih ljudi, s stanovskimi dolžnostmi, z izpolnjevanjem družinskih, družbenih in poklicnih nalog nas Bog nagovarja vsak dan in v tem se nam kaže njegova volja. Vedi, da ti že s tem, ko si kristjan, ženska, moški v Opus Dei, učitelj nenehno govori, da si luč sveta, ki naj sveti [7].

Nekoč so svetega Jožefmarija vprašali: kako naj vemo, kaj hoče Bog od vsakega posameznika? Njegov odgovor je bil: **Zakaj ne vprašaš njega? To ni predrzno: zagotavljam ti, da ti bo odgovoril.** Takoj zatem je dejal: **Ti, ki imaš notranje življenje, lahko kadarkoli stopiš v stik z Bogom: v cerkvi, na ulici, v tvoji sobi, v razredu ... Kjerkoli! Prosi ga odpuščanja za svoje in moje slabosti, nato pa mu reči: Kaj naj naredim, Gospod? kakor ga je vprašal sveti Pavel. Opozarjam te, da Gospod včasih zahteva veliko ...** [8]

Seveda pa si moramo globoko v srcu
želeti prisluhniti božjemu glasu in ne
zatisniti oči pred njegovo lučjo. Sveti
Pavel se je na poti v Damask
popolnoma predal Jezusovemu
pozivu. Rekel je: »Kdo si, Gospod?«
Glas pa je odgovoril: »Jaz sem Jezus,
ki ga ti preganjaš. Zdaj pa vstani in
pojdi v mesto in izvedel boš, kaj moraš
storiti!« (...) Savel se je dvignil s tal.
Toda čeprav je odprl oči, ni nič videl.
Prijeli so ga za roko in peljali v
Damask. Tri dni ni nič videl in ni ne
jedel ne pil [9].

Pri Pavlovem dejanju močno izstopa
njegova poslušnost. Za roko se pusti
odvesti do mesta. Nato se v želji, da
bi se očistil, posveti molitvi in pokori.
Šele po treh dneh intenzivne molitve
in posta, Jezus Kristus pošlje k njemu
Hananija, ki mu povrne vid in reče:
Bog naših očetov te je izbral, da
spoznaš njegovo voljo in da vidiš
Pravičnega in slišiš glas iz njegovih
ust, da boš pred vsemi ljudmi pričal

zanj, kaj si videl in slišal. In kaj še čakaš zdaj? Vstani in daj se krstiti! Operi se svojih grehov in kliči njegovo ime! [10]

Quid moraris? Zakaj torej odlašáš s tem, kar Bog hoče, da storiš?

Vsakokrat me ganejo Hananijeve besede Pavlu, s katerimi ga je skušal spodbuditi, naj takoj začne svoje poslanstvo. Gospod daje naloge tudi nam: zakaj še čakaš, namesto da bi se z vso vnemo lotil naloge, ki ti jo je zaupal? **Vera in krščanski poklic vplivata na vse naše bivanje in ne na en sam del. Odnos do Boga je nujno odnos predanosti, ki dobi pomen celotnosti. Veren človek gleda na življenje v vseh razsežnostih z nove perspektive: tiste, ki nam jo daje Bog [11].**

V večini primerov krščanski poklic ne spreminja posameznikovega položaja — na delu, v družini —, da pa mu nov, globlji pogled na pomen

njegovega bivanja na zemlji. Kako enostavno in jasno naš ustanovitelj to razlaga v knjigi *Brazda*. **Píšeš mi v kuhinji, ob ognjišču. Kmalu bo poldan. Mraz je. Ob tebi je tvoja mlajša sestra — zadnja, ki je odkrila božansko norost poglobljenega doživljanja krščanskega poklica — in lupi krompir. Na videz — si misliš — je njeno delo enako kot prej. Toda, kako drugačno je! — Res je: prej je "zgolj" lupila krompir; zdaj pa se posvečuje ob lupljenju krompirja [12].**

Kakšno veselje nam daje gotovost, da lahko kjerkoli, ob kakršnemkoli poštenem delu služimo Bogu in ljudem, se posvečujemo, sodelujemo pri izpolnjevanju poslanstva Cerkve! S svojimi dejanji moramo to pokazati tudi drugim! Krščanski apostolat pomeni pomagati ljudem, da stopijo v stik s Kristusom, in sicer ob pomoči našega zgleda in naših besed. Vsak

človek je poklican, da se — kakor sveti Pavel — osebno sreča z Gospodom. To pa je deloma odvisno od tebe in od mene, božje milosti namreč ne manjka. Odvisno je od tega, kako se bomo kot kristjani odzvali na klic.

Benedikt XVI. je ob razmišljanju o tem, kako se je sveti Pavel na poti v Damask odzval na božje povabilo, prišel do naslednjega sklepa, in sicer *da od tod izhaja za nas zelo pomemben nauk: pomembno je, da v središče svojega življenja postavimo Jezusa Kristusa, tako da to srečanje, stik s Kristusom in njegovo besedo, bistveno zaznamuje našo identiteto. V njegovi luči se obnovijo tudi druge vrednote, ki se očistijo morebitne nesnage* [13].

Ali se trudimo vsak dan bolj intenzivno govoriti z Gospodom? Ali ga skušamo najti v vsakodnevnih pripetljajih? Se pripravljamo, da bi

ga v našem življenju, ki ga zaznamujeta molitev ter vestno in veselo izpolnjevanje dolžnosti, odkrili ob različnih trenutkih? Ali pogosto kakor sveti Pavel ponavljamo: *Quid faciam, Domine* [14], Gospod, kaj hočeš, da storim? Prosimo apostola, da izprosi pri Bogu za nas globino duše, ki je neizogibno potrebna pri naši pripravi, da bi znali prisluhnuti božjemu navdihu in ga uresničevati. Okusimo besede svetega Jožefmarija: **Kako lep je poklic nas, kristjanov, — božjih otrok! —, ki nam na zemljo prinaša veselje in mir, ki ga svet ne more dati!** [15]

7. julija bosta minili dve leti, odkar je don Álvaro odgovoril Gospodu z besedami "tu sem!". Ta odnos je vztrajno obnavljal in je bil našemu Bogu neizmerno hvaležen, saj mu je — kakor drugim — vedno stal ob strani. Veliko nam je povedal o

zvestobi: to je nosil v duši. Učimo se od njega.

Sveti oče bo kmalu odpotoval v Sidney, da sklene Svetovni dan mladih. Spremljajmo ga z molitvijo in ljubeznijo. Sam bom fizično blizu, saj bom v tem času v Avstraliji. Hvaležen sem Gospodu, da se s svojimi sinovi in hčerami lahko srečam v Avstraliji in na Novi Zelandiji ter da nagovorim ljudi, ki se izobražujejo v centrih Prelature. Potovanje bom izkoristil za krajše postanke v drugih krajih Azije, kjer Delo vztrajno razvija svoje apostolsko dejavnost: v Indiji, Hong Kongu, na Filipinih, v Singapurju. Kot sem vam že večkrat povedal, se zanašam, da me boste spremljali na tej poti z edinostjo v molitvi in namenih.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+ Javier

Pamplona, 1. julij 2008

[1] Sveti Janez Zlatousti, Hvalni govori svetega Pavla, I, 1.

[2] Gal 1, 13-14.

[3] Flp 3, 12.

[4] Prim. Apd 9, 15.

[5] Benedikt XVI., Govor med splošno avdienco, 25. 10. 2006.

[6] Sveti Jožefmarija, Kovačnica, št. 754.

[7] Prim. Mt 5, 14.

[8] Sveti Jožefmarija, Zapiski s pogovora, 13. 4. 1974.

[9] Apd 9, 5-9.

[10] Apd 22, 14-16.

[11] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 46.

[12] Sveti Jožefmarija, Brazda, št. 498.

[13] Benedikt XVI., Govor med splošno avdienco, 25. 10. 2006.

[14] Apd 22, 10.

[15] Sveti Jožefmarija, Kovačnica, št. 269.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-julij-2008/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-julij-2008/) (6. Avg. 2025)